

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๙ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๔๔

สร้างพุทธะผู้รู้ขึ้นภายในใจ

(วันนี้จะขออนุญาตกลับบ้านไปเลือกตั้งซ่อมค่ะ) เลือกตั้งซ่อม(เจ้าค่ะ) ให้ไปหาซ่อมไอ้พวกถ่านขึ้นนะ แล้วมันจะมาโปะหัวเราเอง เข้าใจหรือเปล่าล่ะ ไปหาหย่อนลงที่ถ่านซี แล้วมันก็โยยเอานั่นมาโปะหัวเรา เหล่านี้เราสอนอย่างละเอียดออกมาแล้วนะ ตอนที่คิดเลือกปีใหม่ สอนอย่างละเอียดลออให้รู้ชัดเจน ถ้ายังไปพลาดอยู่แล้วก็เรียกว่า ชะตาของชาติไทยเราว่างั้นเถอะ อันนี้ก็รู้สึกว่ามี ได้ผลดีผิดคาดผิดหมายว่างั้นเถอะ ลงในจุดที่สอนไว้เรียบร้อย ๆ แล้ว ที่นี้ก็ค่อยฟังเสียงก็แล้วกัน

เรามั่นใจไม่ใช่มั่นใจธรรมดาณะ มั่นใจถึงประกาศออกมาเลยว่า ถ้าปฏิบัติตามหลักศาสนาของเรา ฟังเสียงธรรม ฟังเสียงศาสนา ฟังเสียงผู้นำทางศาสนา แล้วชาติไทยของเราจะยิ่งใจขึ้นได้ไม่สงสัย ชีวีเลย ขอให้ฟังเสียงศาสนาก็แล้วกัน อย่าสุมสี่สุมห้า ใจเดือดร้อนวุ่นวาย เอาอย่างใจตัวเอง เอาอารมณ์เข้าไปตีแล้วแตกได้นะ เรื่องยาพิษไม่ต้องการ นิดเดียวเท่านั้นแตกกระจายได้เลย จึงต้องให้ระมัดระวัง เราสอนไปทุกแห่งทุกมุมสอนพี่น้องชาวไทยเรา นำศาสนามาสอน บอกทุกช่องทุกมุม จะเป็นช่องโทรทัศน์ไหนก็เตือน ๆ ให้ปฏิบัติตามนั้น ๆ จะค่อยเป็นไปอย่างนี้

พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์นำศาสนามารื้อขนสัตว์โลก มีแต่ความเจริญรุ่งเรืองสงบร่มเย็น ไม่มีความล่มจมเสียหายเพราะพระพุทธเจ้าแม่พระองค์เดียวที่มาสั่งสอนโลกเลย เพราะฉะนั้นธรรมนี้จึงเป็นธรรมของพระพุทธเจ้า ให้ฟังเสียงธรรมแล้วจะฟื้นได้ ๆ โดยลำดับ ถ้าแยกจากธรรมแล้วนั้นแหละเป็นภัยนะ จมได้รวดเร็ว คือการจะฟื้นขึ้นนี้มันต้องช้า เหมือนกับเขาปลุกบ้านปลุกเรือนปลุกศาลานี้ มันทุ่มกำลังวังชาเวลาเวลามากขนาดไหน มันขึ้น ขึ้นอย่างนี้แหละ จะค่อยขึ้นเชื่องช้า ๆ แต่ไฟจ่อเข้าไปเท่านั้นอันเดียว ไม้ขีดไฟก้านเดียวพริบหมดเลย นั่นมันต่างกันนะ การทำลายนี้เร็วมากทีเดียว การฟื้นนี้ยาก ช้า แต่เราต้องเล็งเหตุผล จะช้าหรือเร็วขอให้ฟื้น ขออย่าให้จมอย่างรวดเร็ว นั่นมันแก้กันตรงนี้นะให้ระวัง

ทองคำก็เริ่มแล้ว เมื่อวานนี้ก็ ๕ บาท ๒๖ สตางค์ ดอลลาร์ ๗๖ ดอลลาร์ ค่อยได้ไปเรื่อย ๆ อย่างนี้

เราก็ทำไปฟังไปพิจารณาไปเรื่อย ๆ ตรงไหนที่ควรซ่อมก็จะเตือนเรื่อย ๆ ให้เดินตามนั้น ในธรรมที่เป็นบทบาทสำคัญในหมู่ชนเราท่านแสดงไว้ว่า สามัคคี สมคคานัน ตโป สุโข ความพร้อมเพรียงความสามัคคี ผนึกกำลังกันขึ้นแล้วเป็นกำลังอย่างมหาศาล แผดเผาสิ่งเลวร้ายทั้งหลายได้เป็นอย่างดี นั่นฟังซินะ คือสิ่งเลวร้ายทั้งหลาย

อำนาจแห่งความสามัคคีเป็นธรรมอันดีงาม ดับได้หมดไปเลย ความพร้อมเพรียงความสามัคคี อย่าแตกอย่าแยก ให้ฟังเสียงธรรม เอาธรรมเป็นแนวเดิน ใครมาก็เล็งไปตามสายธรรม ต่างคนต่างเล็งไปสายเดียวกันก็พุ่งเลย คนนี้ไปนี้ ๆ ไม่ได้นะ ฟัง

พอพูดอย่างนี้เราก็ระลึกได้ที่เราไปอยู่ในเขา พวกเขาไปเลี้ยงควาย ควายฝูงหนึ่งคือในหมู่บ้านนี้เวลาเขาทำไร่นาแล้วสถานที่มันไม่มีที่เลี้ยงสัตว์ เขาต้องเอาไปเลี้ยงในป่าตามโคกตามภูเขา เวลาเราไปเที่ยวเราก็เห็นอยู่ เขาเรียกปางหรืออะไร เป็นทับ ทับร้าง ๆ เขา เวลาเขาลงเกี่ยวข้าวเขาก็เอาพวกฝูงสัตว์พวกควายพวกอะไรลงไปด้วย พอเขาเกี่ยวข้าวแล้วเขาเอาสัตว์ลงไปหาปล่อยในทำเลที่เขาเกี่ยวข้าวเรียบร้อยแล้ว ที่นี้ทับเขาก็เป็นทับร้าง ๆ เป็นแห่ง ๆ นะอยู่ในภูเขา เราเที่ยวเราไปเห็น อ้อ นี่พวกชาวบ้านนั้นตามท้องนาเขาเอาฝูงสัตว์มาเลี้ยงในป่าเพราะไม่มีที่เลี้ยง มีแต่ข้าวเต็มนา ที่นี้พอเขาเกี่ยวข้าวเขาก็เอาสัตว์ลงไป

เราไปเที่ยวในป่าเห็นแต่พวกเป็นทับ ๆ ทับร้าง ๆ ปางร้างทับร้างมีเป็นแห่ง ๆ คือหมู่บ้านมีอยู่ทั่วไป หมู่บ้านทางไหนเขาก็ขึ้นมาปล่อยทางนี้ ไปเลี้ยงทางโน้นก็มาทางนี้ในจุดศูนย์กลาง คือพวกภูเขามีสัตว์อะไรพอเป็นทำเลเลี้ยงสัตว์ได้ หมู่บ้านรอบ ๆ เขาก็เอาขึ้นมาเลี้ยงตามนั้น เขาพูดถึงเรื่องสัตว์ที่น่าฟังมากนะ แล้วเป็นใจเวลามาเลี้ยงอยู่ในป่าอย่างนี้ พวกเสือพวกอะไรมันไม่มากจนแหรอเราว่าอย่างนี้นะ คนนอนอยู่นี้ไม่เป็นไรแหละเขาวางนั้น มันมาเหมือนกันเสือ มันมาชู้คำรามคอยดูความแตกแยกของสัตว์ ฟังซิ เวลากลางคืนเขามานี้เขามาชู้คำราม คนที่ตั้งทับนอนเฝ้าอยู่นี้ พวกสัตว์มันก็เต็ม เสือมันมานี้มันมาชู้คำราม มันทำท่า เฮ้อ ๆ คำราม

ที่นี้พวกสัตว์ที่ใจร้อนที่กลัวตายไม่มีเหตุมีผล ใจร้อน พอได้ยินเสียงเท่านั้นก็โดดหนีไป เสือโดดกัดเอาไปกินเลย แตกฝูงออกไปไม่ได้ตายเลย บางพวกพอได้ยินเสียงเสือชู้คำรามเขาจะลุกพริบพร้อมกันเลย พวกลูก ๆ ของควายของอะไรวิ่งเข้าใต้คอกแม่ ๆ ตัวผู้ก็ดีตัวแม่ก็ดียืนมองจ้อง ยืนกึ่งเหมือนทหารนะ อันนั้นก็คำรามรอบไปรอบมาไม่กล้าเข้ามาได้ เห็นไหม เขาพร้อมเพรียงสามัคคีกัน ถ้าตัวไหนวิ่งแหวกแนวไปตัวนั้นตาย ออกไปตาย พวกสัตว์ฝูงพวกควายนี้ถ้าแตกฝูงแล้วเสียทำทั้งนั้นเขาบอกอย่างนั้นนะ ถ้าไม่แตกแล้วจะอยู่ลำพังพวกสัตว์ก็ทำไม่เขาไม่ได้

คือไม่ใช่ว่าเสือมันจะมาทำอยู่เฉพาะคน นาน ๆ จะมีที่นิ่งเขาวางนั้นนะ แต่มันก็มีมันมาชู้คำรามทั้ง ๆ ที่คนอยู่นั้น มันมาชู้คำรามอยู่ข้างนอก มันคอยจ้องดูสัตว์ตัวไหนกลัวมากวิ่งออกไป แล้วมันก็กิน กัดตัวนั้นแหละ ถ้าไม่ออกก็ไม่ตาย แต่มันไม่กล้าเข้ามาใกล้แหละเขารู้ว่าคนอยู่นี้ พอได้ยินเสียงคน มันมาอะไร เท่านั้นก็ไปแล้ว เพราะมันกลัวคน ที่สำคัญก็คือว่าเขาไปหากินกลางวัน ที่แตกกระจัดกระจายไปหากิน พอ

มีแปลก ๆ นี้ ตัวใดตัวหนึ่งร้องขึ้นมาลักษณะแปลก ๆ เขาจะรุมถึงกันเลยนะ เสือไม่กล้ามาทำอะไรได้ เวลาได้ยินเสียงเสือนี่เขาจะวิ่งจับกลุ่มกันทันที เหมือนทหาร ยืนจ้องอยู่นั้นเลย ตัวใหญ่ตัวแม่ตัวผู้ยืนรอบหน้าจ้อง ลูกมันเข้าอยู่ข้างในหมดแล้ว แล้วเขาก็เดินจากไป ๆ ทางนี้ก็จ้องดู จากไปทางไหนทางนี้ก็มันแต่จะเอา หนี แต่ต้องไม่ได้ เขาว่านั่นนะ เจ้าของเขาเล่าให้ฟัง

ดงนี้มีมันดงเสือแหละ เขาเล่าให้เราฟัง เราเอามาพิจารณา เรื่องความสามัคคีนี้ แม้แต่สัตว์ก็พัวพัน ถ้าแตกสามัคคีแล้วแตกได้ทั้งนั้นเสียได้ทั้งนั้น เอามาพิจารณา ผูกสัตว์ตามที่ท่านแสดงไว้ในชาดกเหมือนกันนะ ฟังหัวหน้า ๆ ฟังชินะ สัตว์มีหัวหน้า ต้องฟังเสียงหัวหน้า ความสามัคคีสำคัญมากทีเดียว ก็คิดดูร่างกายของเราที่เราอยู่อย่างนี้ ปรกติสุข ไม่เจ็บไข้ปวดหัวอวัยวะไม่พิกลพิการอยู่เป็นสุข ก็เรียกว่าร่างกายสามัคคีกัน ในธาตุชั้นของเรานี้สามัคคีกันเราก็อยู่สบาย กินอยู่หลับนอนไปมาอะไร ๆ ได้สะดวกสบาย ถ้าลงมาเจ็บขัดตรงไหน จุดใดจุดหนึ่งซี นั่นละร่างกายมันแตกสามัคคี จะก่อกวนเจ้าของให้ได้รับความทุกข์ความเดือดร้อน จึงต้องหาหูกหายามาเยียวยารักษาเพื่อให้มันเข้าสู่ปรกติ

ความแตกสามัคคีในร่างกายก็ไม่ดี แม้แต่ศาลาหลังนี้ก็ลองดูซินะ ฝนตกรั่วลงมาที่นั่นที่นี้ โอ้ย ไม่มีที่อยู่ รั้วหัวซุกหัวซุน เมื่อมันแน่นหนา มันคงดีอยู่แล้ว ฝนตกไม่รั่วไม่ไหลเราก็อยู่ได้สบาย ๆ เรียกว่ามันไม่แตกสามัคคี ทางหนึ่งดีทางหนึ่งรั้วเขาเรียกแตกสามัคคีใช้ไหมล่ะ ทางนั้นรั้วทางนี้ดีก็ยังไม่พออาศัยได้ หรือตรงนั้นรั้วตรงนี้รั้ว สุดท้ายคนก็ฝน ณะอย่างนั้นแล้ว ความสามัคคีเป็นสำคัญมาก ที่นี้รวมลงในด้านจิตตภาวนาก็เหมือนกัน จิตตภาวนาเราจะเห็นพลังของจิตพลังของธรรมแสดงอำนาจขึ้นมา นี้ ต้องแสดงเวลากระแสของจิตรวมตัวเข้ามา ด้วยจิตตภาวนาคำใดก็ตามเป็นเครื่องดึงเข้ามา เหมือนเราดึงจอมแห

กิริยาของจิตมันคิดไปชานไปทั่วโลกดินแดน ที่นี้เราต้องการความสงบคือความสามัคคีรวมตัว ความรวมตัว เราก็จับคำบริกรรมคำใดคำหนึ่งขึ้นมา สติตั้งอยู่นี้ กระแสของจิตก็จะรวมเข้ามา ๆ ก็จะมารวมอยู่จุดนี้ เมื่อมารวมตัวจุดนี้แล้วสง่าผ่าเผยขึ้นทันทีเลยเห็นไหมล่ะ แต่ก่อนไม่มี นี่ละความสามัคคีของจิต ท่านจึงว่า มคฺค สมฺมจฺจึ มคฺค สมฺมจฺจึ คือ ทางรวมเข้ามา กระแสของจิตนี้เรียกว่าออกทางนั้นทางนี้ เรียกว่า มคฺโค มคฺโค มคฺโคของธรรมนี้เพื่อความพันทุกข์ ทางเดินของกิเลสไม่เรียกว่ามรรค แต่ก็เป็นทางของมันออกทางนั้นทางนี้ เข้ามาจตุรวมเรียกว่า ธรรมสามัคคี รวมอยู่ในจิต สง่า ถ้าเข้ามาแล้วสง่า ถ้าไม่รวมไม่มีอะไรแปลกต่างกับสัตว์นะคนเรา

จิตเป็นสำคัญมากที่เดียวในตัวของคนและสัตว์ เส้นตัวหนึ่งยังไม่ให้ทำลาย จิตอยู่ที่นั่น เส้นตัวนี้พลิกจากนี้เป็นข้างเป็นเวทดาวอินทร์พรหมได้จากจิตดวงนี้ ไปเป็นเปรตเป็นผีเป็นสัตว์นรกได้จากจิตดวงนี้ จิตดวงนี้ไปได้ทุกแห่งไม่มีกำหนดกฎเกณฑ์ เพราะฉะนั้นการเกิดการตายของสัตว์โลกทั่ว ๆ ไปในที่ต่าง ๆ จึงมีอยู่ทั่วไปทั่วโลกธาตุเกิดได้ทุกแห่ง ตายได้ทุกแห่ง เสวยสุขเสวยทุกข์ตามวิบากของตนได้ทั่วกันหมดเลย ไม่มีเกาะใดดอนใดว่าวิบากกรรมจะเข้าไม่ถึง เพราะวิบากกรรมที่ตนทำไว้อยู่กับตน จิตวิญญานไปไหนมันก็ติดกันไปนั้น ความทุกข์จึงมีอยู่ทั่วไปในจิตวิญญานของสัตว์

นี่เราก็ตอนโลกชาวพุทธเราได้รับรู้เรื่องของศาสนาบางนะ ว่านับถือศาสนาพุทธเฉย ๆ ไม่รู้เรื่องของพุทธเลย มีมากต่อมากนะไม่ใช่ธรรมดา ถ้าจะพอรู้มีวิมว้างก็พวกเข้าวัดเข้าวาเข้าปฏิบัติ เฉพาะอย่างยิ่งภาวนา อันนี้เป็นที่รวมของธรรมทั้งหลาย ถ้าว่าเป็นแม่น้ำก็เป็นทำนบใหญ่ แล้วก็ป็นมหาสมุทรรวมลงนั้น รวมลงที่จิตนี่ละ มีการภาวนาตีตะล่อมเข้ามาให้เข้าสู่ความสงบร่มเย็นสบาย ๆ ผู้ที่ดำเนินทางจิตนั้นจะเป็นผู้ที่รู้เห็นสิ่งต่าง ๆ ที่กว้างขวางมาก ที่โลกทั้งหลายลึกลับ ธรรมชาติอันนี้ไม่ลึกลับ มันจะเห็นไปหมดนะ นี่อำนาจของจิต

ศาสดาอุบัติขึ้นมาแต่ละองค์ ๆ เป็นเรื่องเล็กน้อยเมื่อไร ที่จะมารื้อขนสัตว์ให้รู้เรื่อง เตือนสัตว์ทั้งหลายให้รู้เนื้อรู้ตัว คือรู้ใจของตัวเองนั้นแหละ ใจอยู่กับตัวของทุกคน แต่ไม่รู้ใจตัวเอง ให้กิเลสหลอกไปข้างนอก ล่มจมไปเสียมากต่อมาก ใจนี้พาไปเพราะหลง ไม่มีอะไรกระตุกเตือนคือธรรม ธรรมไม่มีกระตุกเตือนมันก็ย้อนเข้ามารู้ตัวเองไม่ได้ ก็ไม่รู้ผิดถูกชั่วดี เพราะฉะนั้นเวลาสอนภาวนาท่านจึงบอกให้มีสติ ตั้งสติไว้นี้ ว่าพุทโธ ๆ แต่สติไม่มีมันก็เพ่นพ่าน ๆ คำว่าพุทโธก็เป็นนกขุนทอง วิ่งตามกิเลสไปเสีย พุทโธ ๆ พุทโธก็วิ่งตามกิเลส สติที่ตั้งไม่มีจิตก็ไม่รวม พอรู้ตัวนิดขึ้นมา โส้ นิ่งภาวนานานไม่เห็นได้เรื่องอะไร มันจะได้เรื่องอะไรก็มันภาวนาหาเอาแต่สิ่งไม่เป็นท่า ก็ได้แต่ของไม่เป็นท่ามา ก็มาทวงเอาคะแนน ทวงคะแนนไม่ได้แล้ว โอ้ย นอนเสียดีกว่า ที่นี้เลยนอนดีกว่าทุกอย่าง เป็นอย่างนั้นนะ

เวลามันผาดโผนมันผาดโผนจริง ๆ นะกิเลส มันเต็มอยู่ในหัวใจทุกอย่างแล้ว เพราะฉะนั้นพูดอะไรถึงพูดได้เต็มปาก มันผ่านมาเสียพอที่จะพิจารณาโลกให้มันรอบตัวเอง ถึงกับขั้นว่าปล่อยมันโดยสิ้นเชิงได้นี้ เรียกว่าทุกข์แสนสาหัส เรื่องซอกแซกของจิตพินิจพิจารณาฝึกทรมานตนเอง เพื่อความรู้ความเห็นทั้งโทษและคุณนี้เป็นเรื่องที่หนักมาก เราจึงกล่าวพูดอย่างเต็มปากเลยเถียวว่า งานในโลกนี้ใครอย่าว่างานอะไรที่ยุ่งยากปากหมอง หรือได้รับความทุกข์ความทรมานมากอันใดเลย ถ้ายังไม่ผ่านการฆ่า

กิเลส ขึ้นบนเวทีพีดกับกิเลสเสียก่อน อย่าด่วนคุณนะ ถ้าใครได้ขึ้นพีดกับกิเลสให้เต็มเหนี่ยว ลงจากเวทีมาแล้ว ผู้นั้นประกาศป้างได้เลย งานนี้เป็นงานหนักที่สุด

งานหนักที่สุดนี้ขาดสะบั้นลงไปแล้ว เป็นความสุขสุดยอด นั่นเห็นไหมล่ะ นักชิกิเลสมันหนามันก็หนัก สู้กันอย่างหนัก เราอย่าเอาความลำบากลำบากซึ่งเป็นเรื่องของกิเลส มาคิดขวางทางเดินเพื่อความดีของเรา ยกนั้นให้ถือว่าเป็นเรื่องของกิเลส ความทุกข์ความทรมานจะทำความดีนี้ มันจะมาสสร้างกำแพงกันไว้ทันที ๆ เป็นอุปสรรค หาเรื่องมาคิดกัน เดี่ยวจะทำอันนั้นจะทำอันนี้ ยุ่งนั้นยุ่งนี้ นั่นกิเลสลากออกไปแล้วนะ พอไปกับกิเลสจนจะตายก็ไม่รู้ว่ายุ่งว่ายาก บ่นก็บ่นแต่ว่าสาเหตุแห่งความทุกข์มาจากไหน กิเลสนำมามันไม่รู้ ก็มาบ่นให้แต่ผลของมันนั่นซี เหตุที่มันสร้างขึ้นมาก็ไม่เห็น

ธรรมจับเข้าไปเห็นหมดทั้งเหตุทั้งผล ทุกข์ขึ้นมาอย่างนี้เพราะเป็นอย่างนั้น จิตเป็นอย่างนั้นทุกข์จึงเป็นอย่างนี้ เมื่อเราฝึกทรมานเราฝึกได้อย่างนี้ ๆ ความสุขเกิดขึ้นมาอย่างนี้เห็นสาเหตุแห่งความสุข เห็นสาเหตุแห่งความทุกข์ ที่นี้ก็รู้จักวิธีแก้ ถึงยากลำบากบ้างมันก็ทนเอาคนเรา แล้วไปได้ ถ้าอย่างนั้นไปได้ จึงได้กล่าวพูดซิว่า เรื่องความทุกข์ในโลกอันนี้ ใครว่าทุกข์ที่ไหนอย่าเอามาคุณนะ ให้ขึ้นพีดกับกิเลสเสียก่อน นี่ละตัวข้าศึกใหญ่ที่มันครอบโลกธาตุ ทำความทุกข์แก่โลก ได้รับความทุกข์ความทรมานก็ก๊อปก็กลับป้มา คือกิเลสเท่านั้นไม่มีอย่างอื่น

เพราะฉะนั้นเวลาจะแก้มัน เวลาจะทำลายมันรบกับมันนี่จึงหนักมากที่สุดตัวนี้หนักมากที่สุดทีเดียว มันควรสลบไสลพระพุทเจ้าถึงสลบชี่ มันควรจะยังงัยมันก็เป็นได้ละเวลาขึ้นต่อกรกันแล้ว นักมวยต่อกรควรสลบ-สลบได้ ควรถูกน็อก-น็อก ดีไม่ตีตายไปเลยก็มี เป็นได้ทั้งนั้นแหละ เรื่องของกิเลสกับธรรมพีดกันก็แบบเดียวกัน มันทุกข์ได้แบบเดียวกัน แต่ว่าผู้ที่ต่อสู้จริง ๆ เกี่ยวกับเรื่องพีดกับกิเลสนี้มักจะได้ชัยชนะไปเรื่อย ๆ นะ

อย่างครูบาอาจารย์ทั้งหลายที่ปรากฏชื่อลือนาม ซึ่งเป็นลูกศิษย์หลวงปู่มั่นเรานี้ องค์ไหน ๆ ก็เถอะ ถ้ายังไม่เข้าถึงตัวท่านก็เหมือนท่านล้างมือเปิบนะ เหมือนล้างมือเปิบ ๆ ท่านไม่เป็นทุกข์ เวลาเข้าถึงกันแล้วมาคุยกันนี้ โห้ย เราก็นึกว่าเรานี้เดินตายมาท่านพูดขึ้นมาเราก็จะสู้ท่านไม่ได้ นุ่นเห็นไหม มันทุกข์ด้วยกัน เป็นแต่เพียงไม่พูดเฉย ๆ นี่ละจึงว่ากองทัพ ถ้าใครไม่ได้ผ่านการสังหารกิเลส ซึ่งมีอำนาจครอบโลกธาตุให้จมอยู่ตลอดมานี้ ยังฆ่ามันไม่ได้หรือยังไม่ได้สู้กับมัน อย่ามาพูดว่าเป็นทุกข์นะ ถ้าได้ขึ้นต่อกรกับนี้แล้ว ผ่านไปแล้วพูดได้หมด อันนี้เป็นสุดยอดในความทุกข์ทั้งหลาย

แต่เวลาธรรมชาตินี้ถูกสังหารเรียบลงไปแล้ว ไม่มีอะไรที่จะสุขสุดยอดยิ่งกว่าการพ้นจากหรือการปราบกิเลสให้อยู่ในเงื้อมมือ พระพุทเจ้าพระอรหันต์ท่านปราบ

เรียบริ้อยแล้วท่านจึงสุขสุดยอด ที่แรกก็ทุกข์สุดยอดเหมือนกัน พอชนะไปแล้วก็สุขสุดยอด ต่างกันอย่างนี้นะ สอนคราวนี้เราก็สอนเน้นหนักทางด้านจิตตภาวนา ให้โลกทั้งหลายได้รู้ใจตัวเองบ้าง ถือศาสนาพุทธก็ไปดูในคัมภีร์เสีย ว่าเป็นพุทธอยู่ในคัมภีร์เสีย ว่าเป็นพุทธอยู่ลิเกดีเสีย ว่าเป็นพุทธอยู่ที่พระพุทธรูปเขาสร้างไว้ที่นั่นที่นี้เคลื่อนไปทั่วประเทศไทย มีแต่พระพุทธรูป สร้างกันอย่างง่ายตาย สบายสร้างพระพุทธรูป แต่สร้างพุทธะคือผู้รู้ขึ้นภายในใจนี้ไม่มีใครสนใจจะสร้างนะ

พระพุทธรูปที่ปรากฏนอกนั้นนะ พระพุทธเจ้าท่านสร้างความรู้ความฉลาดเป็นจอมปราชญ์สมัยปัจจุบันซึ่งเป็นศาสดาเอกของโลกแล้วนั้นพุทธะแท้ เราปั้นรูปท่านสำหรับกราบไหว้บูชา เราเลยมองตั้งแต่วัตถุข้างนอกกันเสีย ไปที่ไหนเห็นพระพุทธรูปก็กราบไหว้ปลก ๆ ไหว้ปลกแล้วไปไม่สนใจดูตัวเอง เวลานี้เรื่องวัตถุนั้นจึงเคลื่อนในพุทธศาสนาเรา ไม่มีใครสนใจจะดูอันสำคัญนี้ะ กิเลสมันไล่ให้ไปเกาะข้างนอกนูน ให้ไปสร้างอันนั้นสร้างอันนี้

เราไม่ปฏิเสธว่าเป็นบุญเป็นกุศล แต่บุญกุศลที่ล้นพ้นมันอยู่ที่ใจ การปฏิบัติตัวเองต่างหากนี่นะ อันนั้นได้แต่สู้อันนี้ไม่ได้ความหมายว่างั้นนะ ให้เห็นทั้งทางนั้นเห็นทั้งทางนี้ ปฏิบัติทางโน้น เอา สร้างก็สร้าง สร้างอันนี้ก็สร้าง สม่่าเสมอกันไป นี้ไม่ได้สนใจนะ อะอะก็สร้างพระพุทธรูปมีเคลื่อนไปหมด ไปที่ไหน ในภูเขาที่ไหน ๆ พระพุทธรูปมีอยู่ทุกแห่ง ไปหาสร้างกันอย่างนั้น แต่ไม่สนใจจะสร้างตัวเองให้เป็นพุทธะ รู้ขึ้นมาที่ใจ ไม่ค่อยสนใจกัน เพราะอันนั้นมันทำง่าย อันนี้ทำยากไม่สนใจทำ ไปหาทำง่าย ๆ มากกว่า ไปไหนเลยขลังไปหมด

พุทธะเลยไปอยู่ตามตู้ตามหีบตามคัมภีร์ตามพระพุทธรูป ตามสถานที่เจดีย์ต่าง ๆ ไปหมดเสียแล้วพุทธะ พุทธะในหัวใจของคนที่จะได้รับความสุขความเจริญแท้ ๆ ไม่ได้สนใจสร้าง เสียตรงนี้นะ ชาวพุทธเราเวลานี้เป็นบ่าววัตถุไปหมดแล้วนะ พุทธศาสนาก็เป็นจุดศูนย์กลางเป็นเครื่องมือให้ทุกคนติดคนชั่ว ถ้าคนดีก็มีจำนวนน้อยกราบไหว้บูชา ปฏิบัติตนให้เป็นคนดีไปตามคำสอน ถ้าเป็นคนที่มีดหนาสาโหด ก็เลยเป็นเครื่องมือของพวกนี้ไปเสีย

เช่นอย่างจะไปปล้นเขาอย่างนี้ เอาพระพุทธรูปแขวนคอไปปล้นเขา ไปปล้นเขา เขาฆ่าตายละซิ พระพุทธรูปหรือเครื่องของขลังเต็มคอเห็นไหมละ นี้ละมันเอาไปเป็นเครื่องมือ บ้านนี้ก็มาปล้นเขาละซิ บ้านตาดนี้ เครื่องรางของขลังพระพุทธรูปเต็มคอ มาปล้นเขา เขายังตายแล้วไปดูมีตั้งแต่เครื่องรางของขลังเต็มคอ เป็นอย่างนั้นนะ มันเอาไปเป็นเครื่องมือได้พวกนี้ ไปปล้นเขา เขาก็คนเขาก็ยิงเอา ไม่ได้นึกว่ามีแต่เราคนเดียวในบ้านนี้เป็นเจ้าอำนาจ ไปปล้นเขา เขาเป็นเจ้าของสมบัติ เขาก็มีสิทธิมีอำนาจมีใจ

เหมือนกันกับเรา ไม่ได้คิดละซี นี่กว่ามีใจแต่เรา มีอำนาจแต่เราคนเดียว ไปปล้นบ้านเขา คนที่ถูกปล้นก็ถูก คนที่ไม่ถูกปล้นก็ต่อมเข้ามาข้างหลังยิงใส่เปรี๊ยะตายเลย พอได้ยินอะอะก็วิ่งมาแล้ว คนมาปล้นบ้านเขา อะอะมาปล้น มาเห็นมันก็ยิงเอาเลยจะว่าไงตาย พระพุทธรูปเต็มคอก ของคลังไม่เห็นคลัง

พระพุทธรูปท่านสอนคนให้ไปปล้นอย่างนี้หรือ แล้วเอาท่านมาทำไม แล้วจะไปตำหนิพระพุทธรูปเจ้าว่าไม่คลังได้ยังไง พระพุทธรูปเจ้าท่านไม่ได้สอนให้มาคลังแบบถูกเขายิงตายอย่างนี้ ให้ไปปล้นเขาเขายิงตาย เราตถาคตจะอยู่ในคอกนั่นแหละจะว่าอย่างนั้น ถ้าเป็นหลวงตาบัวเอามาถือคอกเอาหลวงตาบัวไปด้วย หลวงตาบัวก็อยู่คอกพวกแกก็ตายไปเถอะ ข้าเป็นหลวงพ่อคุณข้าไม่ตาย ข้าโดดลงแต่ ๙๐ นूनแล้ว แน่ก็ไปอย่างนั้นถ้าเป็นหลวงตาบัวเข้าข้างหลวงพ่อคุณทันทีเลย เป็นอย่างนั้นมันคลังข้างนอก นี่เราพูดถึงความพร้อมเพรียงสามัคคีเลยไหลไปทางไหนก็ไม่รู้นะ พลังของจิตเมื่อรวมตัวแล้วมีพลังมาก

เดี๋ยวนี้ดูโลกมันจะดูไม่ได้นะ มองไปที่ไหนมีแต่ติดแต่ดิน ดันกันทั่วโลกทั่วสงสาร ไม่ใช่เฉพาะพวกเรานะ คือมันเหมือนกันหมด วิ่งไขว้โน้นคว้านี้ คว้านั้นคว้านี้คว้าวะไรหลุดไม่หลุดมือ ๆ ไม่มีอะไรเป็นสาระพอจะพึ่งเป็นพึ่งตายได้เลย แต่คว้านั้นทั่วโลกดินแดน เพราะเขาไม่รู้จักว่าจะคว้าวะไรดี อะไรก็ว่าดีไปหมดแล้วก็เหลวไปหมด ๆ นี่มันไม่มีหลักยึด เพราะฉะนั้นเมื่อได้สอนอรธสอนธรรมเข้าให้มีความหลักใจ นี่คือมีหลักยึด ศาสดาองค์เอกมาสอนไว้แล้ว ธรรม-ธรรมอันเอกมาสอน ยึด เกาะนี้บีบติดไปได้ ๆ คนเรา มันไม่มีอันนี้นั้นซีโลกถึงได้ร้อนไม่มีหยุดมีเย็นนะ ยังจะร้อนไปอีกไม่มีกำหนดกฎเกณฑ์ ถ้าไม่มีเกาะอันเหมาะสมเข้ายึด เช่น ธรรม ถ้าธรรมแล้วพอเป็นพอไปคนเรา

ทุกข์ยากก็ทุกข์ด้วยกัน เกิดมาในท่ามกลางแห่งกองทุกข์จะเอาความสุขมาจากไหน ก็ต้องมี แต่สาระสำคัญที่เราจะพึ่งพึ่งอาศัยคือธรรมก็ให้มี สำคัญอันนี้นะ เดี่ยวนี้ศาสนาพุทธเราในเมืองไทยนี้เหลวไหลเอาความจริง ๆ มองไปไหนเป็นวัตถุไปหมดเลย ไม่ได้เป็นนามธรรม คือจิตใจที่สงบร่มเย็นเพราะการปฏิบัติธรรม ไม่ค่อยมีและไม่มี นั้นฟังซิ เป็นชั้น ๆ นี่เราพูดย่อ ๆ นะว่าไม่ค่อยมี เราอยากจะพูดให้เต็มเม็ดเต็มหน่วยก็ว่า มันไม่มีว่่างั้นเลย ใครจะไปสนใจกับบรรดากับธรรม มองไปที่ไหนเห็นแต่มันดิน มันไม่ได้เห็นดินเข้ามาหาธรรมให้พอมองเห็นว่าพอมีบ้าง

นี่ละหลักใจคือธรรมนะ ให้พากันยึดถ้าอยากมีฝั่งมีฝ้า ให้ยึดอรธยึดธรรม ยึดสิ่งภายนอกเขาเหมือนเรา เราเหมือนเขา ไม่มีใครที่จะพึ่งกันได้แหละ ตายไปก็พึ่งไปด้วยกันหมด มหาเศรษฐีตายไปก็พึ่ง สมบัติเงินทองข้าวของพึ่งไปด้วยกันหมด ไม่มี

ความหมายอะไรเลย ใจก็ฟังใจไม่มีที่เกาะ ยึดอันนั้นก็ไม่ได้ประโยชน์อะไร ถ้ายึดธรรมแล้วอะไรจะฟังไม่ฟังก็ตามใจกับธรรมไม่ฟัง นั้นไปพบเลย เศรษฐีตายก็เป็นสุขได้ คนจนตายก็เป็นสุขได้ถ้ามีธรรมในใจ ไม่ว่าจะคนจน คนโกงคนฉลาด เดินตามแถวของกิเลส ใ้อฉลาด ๆ ไปตามแถวธรรมไม่ค่อยมีนะ ฉลาดก็ฉลาดเพื่อโกง ฉลาดเพื่อสร้างกองทัพใส่ตัวเองตั้งที่เป็นอยู่เวลานี้

ทำให้โลกร้อนอยู่เวลานี้ มีแต่เสกสรรตัวเองว่าเป็นคนฉลาดทั้งนั้นแหละ เป็นนักวิชาการดอกเตอร์ดอกแต่ ครั้นเวลาเรียนมาแล้วก็มาถลุงพุงตัวเองนั้นแหละ ชาติตัวเองให้แหลกเหลวไปหมด มันฉลาดยังงี้จึงทำอย่างนั้นละ ถ้าฉลาดจริง ๆ เรียนมาแล้วก็มาพุงชาติตัวเองให้ดีขึ้น พุงผู้เกี่ยวข้องชาติบ้านเมืองให้ดีขึ้น ต่างคนต่างเรียนมา ต่างคนต่างเป็นนักวิชาการมาพุงส่งเสริมตัวเองและชาติของตัวเองให้มีความเจริญรุ่งเรืองเป็นลำดับ นี่เรียกว่าความรู้เป็นไปตามแถวธรรม จากนั้นแล้วเป็นความรู้ของมหาภัยสังหารตนเองและผู้อื่นด้วย แล้วเวลานี้ความรู้ของพี่น้องชาวไทยเราเป็นความรู้ประเภทไหน ควรจะนำไปตั้งปัญหาถามตัวเอง เรียนมาแล้วเอามาสังหารชาติบ้านเมืองอย่างนี้หรือความรู้อย่างเอกละ มันเอกละอย่างนี้ละกิเลส มันเอาใจจุ่มได้นะความรู้ประเภทนี้ ถ้าเป็นความรู้ของด้านธรรมะเรียนมามากมาน้อย มาปรับปรุงพุงให้ดีขึ้น ๆ เรียกว่าธรรม ความรู้อย่างนี้เป็นธรรม เป็นอย่างนั้นนะ

เอาที่นี้ยกเข้าไปหาตัวสุดยอด พระพุทธเจ้าทรงปฏิบัติบำเพ็ญพระองค์อยู่ตั้ง ๖ ปีสลับ ๓ หนอยู่ในป่า จนกระทั่งสำเร็จเป็นพระพุทธเจ้าเต็มภูมิแล้วและสั่งสอนโลก ก็เป็นมหาวิทยาลัยป่าขึ้นมาแล้ว ไม่ต้องชื่อมหาวิทยาลัยก็ตาม เป็นขึ้นแล้วโดยหลักธรรมชาติ บรรดาพระสงฆ์สาวกทั้งหลายผู้มีอุปนิสัยปัจจัยเข้าไปศึกษาอบรมกับพระพุทธเจ้าในป่าในเขา ยกตัวอย่างเช่น เบญจวัคคีย์ทั้งห้า เป็นต้น นี่ไปศึกษาอบรมมาหลังไหลกันไปศึกษาอบรมอยู่ในมหาวิทยาลัยป่า องค์กรนี้สำเร็จเป็นพระโสดา องค์กรนี้สำเร็จเป็นพระสกิทาคา องค์กรนี้สำเร็จเป็นพระอนาคา องค์กรนี้สำเร็จเป็นพระอรหันต์ นี่เรียนสำเร็จออกมาจากมหาวิทยาลัยป่า เป็นวิชาที่จะเทิดทูนตัวเองให้หลุดพ้นจากกองทัพทั้งหลายได้โดยลำดับลำดับไป ผู้้นอกจากนั้นก็ศึกษาอบรมกันสำเร็จออกมา ๆ อย่างน้อยก็เป็นกัลยาณชน เป็นผู้มีสติปัญญาสงบเสถียรแจ่มแจ้งตัว รู้บุญรู้บาป มีหิริโอตตปปะประจําใจ นี่ผู้ที่เรียนออกมาจากมหาวิทยาลัยป่า ดังพระพุทธเจ้าสอนเป็นอย่างนั้นนะ

ที่นี้พวกเราเรียนมันไม่ได้เรียนแบบพระพุทธเจ้าซิ เรียนเข้ามาเพื่อเผาตัวนั้นซี ความรู้นี้ก็เป็นความรู้ที่กิเลสผลิตให้ให้ นะ ความรู้ของพระพุทธเจ้าเป็นธรรมผลิตให้ ออกมาจากธรรม ๆ ออกไปจึงเป็นธรรมเรื่อย ๆ จนกระทั่งเป็นสรณะของพวกเรา ออกมาจากป่าทั้งนั้นนะ เกือบจะว่าร้อยทั้งร้อย สรณะของพวกเราที่สำเร็จนี้ ส่วนมากมาจากป่า

มาเป็นสณะ พุทฺธํ พุทฺธะกั ธรรมเกิดในป่า ธมฺมํ ธรรมเป็นหลักธรรมชาติ รัฐธรรมนี้อยู่
ในป่า พระสงฆ์ปฏิบัติตามกัตรัฐธรรมขึ้นมายุในป่าในเขา แดนแห่งสถานที่บำเพ็ญ
อันสะดวกผาสุกรรมเย็น ท่านสำเร็จแล้วออกมาเป็นสณะของพวกเรา

นี่ละต้นรากฐานแห่งพระพุทฺธศาสนาในเบื้องต้น สถานที่ก็เหมาะสมการบำเพ็ญ
ก็เหมาะเจาะทุกอย่าง ผลได้ขึ้นมาเป็นที่พึงใจ เป็นที่พึงต่อสัตว์โลกได้โดยสมบูรณ์ โดย
ลำดับลำดับมา นี่ละรากฐานเป็นอย่างนั้น ครั้นต่อมาก็ค่อยเปลี่ยนแปลงมา กิเลสเหยียบ
ย่ำเข้าไป ๆ มหาวิทยาลัยป่าจะไม่มีนะนี่ จะมีแต่มหาวิทยาลัยบ้าน มหาวิทยาลัยสัวม
มหาวิทยาลัยถนไปแล้วนะ ตั้งขึ้นเสกสรรปั้นยอกกิเลสขึ้น มันต่ำอยู่แล้วกิเลสจะเสกขึ้น
ให้มันสูงขนาดไหน มันจะเอาความสูงมาจากไหน มุตรคุณอยู่ในสัวมยกไปขึ้นปราสาท
๗ ชั้นมันก็ไปเป็นสัวมเป็นถนอยู่ ๗ ชั้น มันจะไปเป็นทองทั้งแห่งได้ยังงั ประสามูตร
ประสาคุณเข้าใจเหอ

นี่ก็เหมือนกันกิเลสเป็นของต่ำทรม จะยกให้ทัดเทียมกับโลกกับสงสาร พุทฺธ
ศาสนากับโลกให้ไปเสมอกัน ตั้งมหาวิทยาลัยป่า ท่านมีมหาวิทยาลัยป่าโดยหลักธรรม
ชาติ เรากัเสกสรรปั้นยอกมหาวิทยาลัยบ้านขึ้นมา เช่นอย่างตั้งมหาวิทยาลัยสงฆ์ทุกวันนี้
เห็นไหมเคลื่อนอยู่นั้น ใครเห็นทุกคนปิดกันได้ไหม มหาวิทยาลัยสงฆ์นั้นไปดูซิ หลัก
วิชาสอน สอนกันยังงั มหาวิทยาลัยของพระพุทฺธเจ้าสอนอริยสัจ ๔ สติปัฏฐาน ๔ จน
กระทั่ง โพธิปักขิยธรรม ๓๗ ประการนี้เป็นหลักวิชาของพระพุทฺธเจ้าที่สอนโลกให้ได้
พ้นจากภัยจากเวร มีความรู้ความฉลาดสามารถเป็นสณะของพวกเราได้

นี่มหาวิทยาลัยบ้านมันตั้งอะไร เอาตั้งแต่วิชาทางโลก วิชามุตรวิชาคุณเข้าไปสอน
กัน เอาพรวาสไปสอนพระอยู่ในมหาวิทยาลัยต่าง ๆ มีตั้งแต่มุตรแต่คุณสอนมุตรสอน
คุณ เอามุตรคุณสอนสัวมสอนถนมันจะวิเศษวิโสมาจากไหน มันก็เป็นสัวมเป็นถนเป็น
มุตรเป็นคุณด้วยกันอยู่นั้นละ สอนมหาวิทยาลัยบ้านจะให้มันทัดเทียม มันทัดเทียม
อะไร ที่นี้เวลาจะตั้งให้มันสมยศของมันแล้วจะตั้งมายังงั มหาวิทยาลัยป่าเป็น
มหาวิทยาลัยที่ธรรมสังหารกิเลส มหาวิทยาลัยบ้านเป็นมหาวิทยาลัยที่กิเลสสังหารพระ
ว้างันถูก มันผิดไปไหน เรียนมาด้วยกันเห็นอยู่ด้วยกันมาค้ำกันได้ยังงั

หลักวิชาของมหาวิทยาลัยบ้านเขาเรียนทุกวัน มีตั้งแต่เรื่องวิชาของทางโลกทาง
สงสารของกิเลสตัณหา ที่จะลากพระลากเณรออกไปให้ตกเหวตกบ่อทั้งนั้น ไม่ได้ลาก
ขึ้นสวรรค์ ชั้นพรหม นิพพานที่ไหนมันลากลง มันตรงกันข้าม มันทัดเทียมกันอะไร
อย่างนั้น มันคู่แข่งคู่แข่งกับธรรมว้างันถูกต้องนะ แล้วก็ตั้งกันขึ้นมาอย่างนั้นจะให้
ทำยังงั ก็เห็นกันอยู่นี้ พวกที่มาตั้งมหาวิทยาลัยนี้เป็นคนโง่เมื่อไร ก็เป็นคนฉลาดทั้ง

นั่น ถ้าฉลาดเป็นธรรมก็เป็นประโยชน์ได้มากมาย แต่น้ำมันฉลาดแบบนี้ซิ เลยมล่เลย
จมไปเรื่อย ๆ

เราไม่ได้ตำหนิใครเอาความจริงมาพูด ธรรมต้องเอาความจริงมาพูด หลอกหลวง
หรือโกหกไม่เป็นธรรม เรื่องของกิเลสปลิ้นปล้อนหลอกหลวง ชั่วขนาดไหนก็ต้องบอกว่า
ดี เรื่องของกิเลสเป็นอย่างนั้น มันเสกสรรปั้นยอ ธรรมไม่เสก เป็นยังงี้ว่าไปตามกฎ
ตามเกณฑ์ของธรรม เพราะฉะนั้นมันถึงเลอะเทอะชิตาสนาเราเวลานี้ มีศาสนาเหลืออยู่
ที่ไหน ก็มีอยู่ในตู้ในหีบนั้นเสีย ไม่เห็นมีอยู่ในบุคคลพอจะเป็นความสุขความเจริญสงบ
ร่มเย็นบ้างเลย มันไม่มี มีแต่ในตู้ในหีบ แต่กิเลสนั้นออกแฟนฟ่าน ๆ ระบาย่าพันหัน
แหลยุงเหยิงวุ่นวาย มีแต่กิเลสพาทำงานทั้งนั้น ถ้าธรรมพาทำไม่ยุ่ง สบายไปเลย

วันนี้ก็เทศน์ขนาดนี้ก็เอาแล้วนะ วันไหนว่าจะไม่เทศน์ ๆ ทุกวันหลวงตา ป.๓
ไม่ทราบเอาความรู้มาจากไหน เอามาจากส้วมจากถานนั้นแหละดังเทศน์ตะกี้นี้ เทศน์
ส้วมเทศน์ถานเอามาจากนั้นแหละมาเทศน์จะว่าไง พวกหูส้วมหูถานก็ฟังกันไป ถ้าหู
อรรถหูธรรมก็เป็นธรรมขึ้นไป เทศน์ตรงไหนเป็นธรรมทั้งนั้น เพราะเทศน์ธรรมะนี้จะมี
เท่านั้น

วันนี้ ๑๐๐ ดอลลาร์แล้ว เมื่อบานนี้ได้ ๗๕ ดอลลาร์ วันนี้ขึ้น ๑๐๐ ดอลลาร์นั้นเห็น
ไหมละ (อันนี้ ๑๑๕ ดอลลาร์) ก็เป็น ๒๑๕ ดอลลาร์เหอ นั้นเห็นไหมขึ้นปั๊บเลย (๕๐
ดอลลาร์เจ้าคะ) เป็น ๒๖๕ เหรอนั้นขึ้น โหย บิ่งเลยวันนี้ หลังจากนั้นไม่นานแล้วก็ไปสกลฯ
แหละ ตอนบ่าย ๓ โมงเทศน์ที่สกลนคร คิดว่าพระจะมามากพอสมควร เพราะเป็นงาน
ครบรอบของหลวงปู่มั่นเราด้วย แล้วพระเหล่านั้นก็จะทราบด้วยว่าเราจะเป็นผู้แสดง
ธรรมด้วย ซึ่งเป็นจุดที่พระกรรมฐานทั้งหลายมีความมุ่งหมายอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นจึง
คิดว่าจะมากันมากอยู่นะ วันพรุ่งนี้ก็พอฉันเสร็จแล้วก็กลับมาค้ำอีกคืนหนึ่ง วันที่ ๓๑
ก็ออกเดินทางไปสู่รินทร์

ไปสู่รินทร์นี้จะต้องไปฉันที่ร้อยเอ็ด เสียสมหมายมามัดเอาแล้ว เราเลยอยู่หมัด
เลย สู้ไม่ได้นะมันเอาจนได้ ไปนั้นพอประมาณสว่างว่างั้นเถอะ วันนั้นไปสว่างออกไป
พอดี ราว ๖ โมงไปถึงนั้นก็ ๘ โมง จากนั้นไปร้อยเอ็ด ๒ ชั่วโมง ตามธรรมดาเคยไป ๒
ชั่วโมง ๑๐ นาทีอยู่ในย่านนี้ ไปถึงโน้นก็ ๘ โมง ฉันเสร็จแล้วเราก็อยออกเดินทางต่อไป
สู่รินทร์ ไปค้ำที่สู่รินทร์ ตอนบ่าย ๒ โมงก็เทศน์ วันที่ ๓๑ ออกจากนั่นไปถึงเวลาบ่าย
๒ โมงก็เทศน์ ฟาหึงก็จะเสด็จ คืนวันนั้นก็ค้ำที่นั่นคืนหนึ่ง ส่วนฟาหึงจะเสด็จกลับ
ในวันนั้นแหละ เราค้ำที่นั่นคืนหนึ่ง พอวันที่ ๑ ก็เดินทางกลับมา มันตอกันอยู่เรื่อย ๆ

ตอนเช้ารู้สึกหนาว ๆ หน่อย มันไม่ใช่หนาวหน้าหนาวนะมันหนาวอากาศฝน
ฝนตกมีอยู่ทั่วไป ไม่ตกกว้างมันตกเป็นหย่อม ๆ ไป พอพูดถึงเรื่องฝนตก ฝนหน้าไหน

ก็ตามไม่ได้หนาวเหมือนฝนหน้านี่นะ ฝนหน้านี้ตึกหนาวมากจริง ๆ ไม่ใช่ธรรมดานะ คือฝนตกหน้าฝนก็หนาวธรรมดา แต่ตกหน้านี้รู้สึกหนาวมากจริง ๆ เรามันโดนมา เสียเป็นประจำ หน้านี้แหละออกเที่ยวกรรมฐาน คือพอฟ้าตกฝนลงมันหมดฤดูแล้วเขา ทำไรทำนาเสร็จแล้วเป็นหน้าแล้งสบายแหละออกตอนนี้แหละ ที่นี้มาเจอฝนนี้แหละ เขาเรียกอะไรเดือนปีเก่าต่อปีใหม่ เดือนยี่เดือนสามนี้แหละ ที่มันโดนฝนนี้ โธ ไม่ใช่ เล่น ๆ นะ มันหนาวจนตัวสั่นจริง ๆ นี่นะ

หนุ่ม ๆ อยู่ด้วยนะ มันหนาวอะไรก็ไม่รู้ฝนหน้านี่นะ หนาวจริง ๆ เราโดนมาพอ แล้ว โดนเสียจนไม่ทราบจะว่ายังไง คือเราอยากจะทำทุกปี ปีไหนก็ปีเถอะนะ มันตก มาที่ไหนเราอยู่ที่ไหนก็ซัดกันเลย สู้มันไม่ได้ก็ห่มผ้าเอา ฝนหน้านี้หนาวมากไม่ใช่ ธรรมดา หนาวจนจะซั๊ก หน้าฝนเราเคยตากมาเท่าไรไม่เห็นเป็นไร แต่หน้านี้ โห หนาว มากนะ ไปละที่นี้

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd